

ми. Намѣсто едно мечтателно, великодушно момче, както той си се прѣдставляваше до сега, той видѣ едно малко, жестоко, селско тиранче, което съ пълна безсърдечность се е ползувало отъ своята властъ надъ врѣстниците си.

— Нима ти никога не си видѣла отъ мене нѣщо добро? — попита той, желаяйки да чуе ако ще би и най-малкото нѣщо въ своя полза.

— Вие намъ често и много нѣща ни подарявахте, господине, — отговори тя. — „Раздѣляйте това помежду си“, — казвахте ни и хвърляхте на земята ябълки и орѣхи, по нѣкога оловени войничета, а по нѣкога просто шѣпа копчета. Разбира се най голѣмитѣ и силнитѣ взимаха почти всичко; особено умѣеше да граби Феликсъ Меркель... Ние пѣкъ, момичетата, повече гледахме.

— Ами ти, Регина, ти никога нищо ли не си взела отъ мене? — попита той.

Тя пламна и низко се наведе надъ шева.

— Да, господине, единъ пѣтъ... — отговори тя тихо.

— Какво бѣше то?

Тя мълчеше и не смѣеше да си подигне главата.

— Боже мой, та защо се срамуваш?

— Защото... то .. то е още у мене.

— Ахъ, нѣщо непотрѣбно! — Той се усмихна. Едно приятно чувство неволно го обзе.

Вмѣсто отговоръ тя изкара изъ джоба и сложи на масата едно малко сламено ковчеже съ дѣтински чукчета. Ковчежето бѣше изплетено отъ разноцвѣтна слама.

Той го взе въ рѣцѣтъ си и внимателно го разгледа отъ всички страни. Вжтрѣ дрънкаше нѣщо.

Бива ли да го отворя?

— Нима трѣбва да ме питате, господине?

Въ ковчежето имаше едно прѣстенче съ разноцвѣтни бисери, каквито обичатъ да правятъ малкитѣ момичета, като слѣдватъ пѣрвитѣ внушения на тщеславието.